

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φιλολογικῆς Ἠχοῦς» ἐκ-
θράζει εἰδικρινῇ συλλυπητήρια τῷ ἐλλογιμῷ τῷ
φίλῳ κυρίῳ Μ. Γεδεῶν, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς
πολυκλαύτου αὐτοῦ μητρὸς

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ Ι. ΓΕΔΕΩΝ.

ΑΠΟΓΕΜΑΤΙΑΝΗ

Τὴν Κυριακὴν, πού μᾶς ἐπέρασεν, ἔγιναν αἱ ἀρ-
χαιρεσίαι τοῦ Συλλόγου μας — εἶναι μοναδικὸς καὶ
δὲν χρειάζεται ἄλλο κανένα ἐπίθετον — διὰ τὸ ἀρ-
χόμενον συλλογικὸν ἔτος. Ἐκεῖνοι πού βρίσκουν οἰαν-
δήποτε εὐχαρίστησιν εἰς τὰ κοινοβουλευτικὰ ἔθιμα,
μποροῦν εἰς τὰς διαφόρους συνεδριάσεις καὶ ἀρχαι-
ρεσίας τοῦ σεμινοῦ αὐτοῦ καθιδρύματος, νὰ ἱκανο-
ποιήσουν ἀρκετὰ τὰς ἰδιαιτέρας τῶν αὐτῶν κλίσεις.
Μπορεῖ, ὅλη ἐκεῖνη ἡ ξεχωριστὴ ὁμάς, ἡ ὁποία συνέρ-
χεται εἰς τὴν κάτω αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου, νὰ ἔχη
νὰ ἐπιδιώκη καὶ νὰ ἐπιτυγχάνη καὶ ἄλλους ὑψηλο-
τέρους σκοποὺς. Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι συγχρόνως
ὅτι καὶ... πολιτεύεται κοινοβουλευτικώτατα. Μίαν
φορὰν καὶ μόνον νὰ παρευρεθῇ, καὶ ὅπως διόλου ξέ-
νος νὰ εἶσαι πρὸς τὰ παρὰ σκηνίαι, θὰ ἐνοήσης ἀμέ-
σως τί συμβαίνει. Ὅλοι αἱ κεφαλαὶ ἐκεῖναι, πού
ἀνήκουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς διδασκάλους — καθη-
γητὰς δηλαδὴ — δικηγόρους καὶ ἱατροὺς, καὶ αἱ
ὁποῖαι (καθὼς μοῦ ἐπέστησεν ἄποιος τὴν προσοχὴν
μου διὰ τὴν παρατηρήσω) ἔχουν γενικώτερον ἐξωτε-
ρικὸν γνῶρισμα τὴν φαλάκραν, ὅλοι λέγω αἱ κεφα-
λαὶ ἐκεῖναι ἔχουν κομματισθῇ εἰς δύο μερίδας, καὶ
συγκρούονται μὲ ὅλον τὸ ἀπαιτούμενον εἰς τοιαύτας
περιστάσεις τάκτ. Τώρα μὲ τὸν κομματισμὸν δὲν
εἶναι βέβαια ἀνάγκη νὰ ἐννοοῦμεν πάντοτε μεγάλα
καὶ τραγικὰ πράγματα. Πολλάκις εἶναι τὸ ἀθωό-
τερον καὶ πλατωνικώτερον ἐκεῖνο ἀποτέλεσμα πᾶ-
σης συναθροίσεως ἀνθρώπων — τῆς ὁποίας τὸ κα-
τώτερον ὅριον μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ μόνον ὁ ἀριθμὸς
δύο — ἔχόντων ἓνα οἰονδήποτε κοινὸν σκοπὸν. Ὁ
σκοπὸς εἶναι κοινός, ἔστω, ἀλλὰ φυσικὸν νὰ μὲνη
πάντοτε καὶ τὸ αἰώνιον «ὀπότεροι ταῦτα πράξου-
σι...» Ἀλλὰ καμμιά φορὰ, πολὺ συχνὰ δυστυχῶς,
ὁ σκοπὸς μὲ μίαν γενικωτάτην ἀφαίρεσιν λησμονεῖ-
ται καὶ ἐξανερμίζεται καὶ μένει ἀπλῶς τὸ «ὀπότεροι
ἄξουσιν». Μὲ συγχωρεῖτε τὰς κλασσικὰς ἀναμνήσεις·
βλέπετε τὸ θέμα... πρόκειται περὶ καθιδρύματος ἐ-
ξόχως κλασσικοῦ καὶ σοφοῦ.

Πολλοί, μὲλα ταῦτα, εἶναι τῆς ιδέας ὅτι ὁ Σύλ-
λογος τελευταῖον ἔχει ἀποκλίνῃ ἐπαισθητῶς ἀπὸ
τὰς ἀρκετὰ μακροχρονίους παραδόσεις του. Δὲν τὸ
παραδέχομαι, πολλῶ μᾶλλον πιστεύω ὅτι ἐξακολου-
θεῖ νὰ βαδίζῃ παρὰ πολὺ στερεοτύπως καὶ συντηρη-
τικῶς ἐπὶ τῆς πεπατημένης τρίβου τῶν παραδό-
σεων. Μόνον καὶ ὅτι ἀπὸ τὸν Σύλλον — κανεὶς δὲν

μπορεῖ νὰ τὸ ἀρνῇθῃ — ἐξέλιπον τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα
πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δικαίως ἢ ἀδίκως ἐπεβάλλοντο
εἰς τὴν κοινὴν ἀντίληψιν ὡς ἀφηρημέναι ιδέαι ἀξιο-
λόγου περιωπῆς. Τώρα τὸ τάλαντον τὸ ἐνιαῖον καὶ
ὁλόκληρον κατενεμήθη εἰς νομίσματα· τὸ γένος τὸ
χρυσοῦν διεδέχθη τὸ ἀργυροῦν καὶ ὁ Θεὸς νὰ μᾶς
φυλάξῃ ἀπὸ τὸ ὑπόχαλκον. Βεβαίως καὶ αἱ καιρικαὶ
περιστάσεις περιώρισαν ἐπαισθητῶς τὴν ἔκτασιν
τοῦ ἔργου καὶ τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Συλλόγου· ἀλλ’
εἰμαι βέβαιος ὅτι, ἂν περισυλλέξῃ τὰ δυνάμεις αὐ-
τοῦ ἐπὶ τινων ὀλίγων ἀλλ’ ἀκριβῶς καθωρισμένων
σημείων, πάντοτε θὰ δύναται τις νὰ περιμένη κατὰ
τὴν γενναίαν.

Αἱ μεσαιωνολογικαὶ ἔρευναι π.χ. ἀφότου ἐξέλειπον
δυστυχῶς ἡ Μεσαιωνολογικὴ ἐταιρεία, δύνανται πολὺ
συστηματικώτερον καὶ ἐπομένως ἀποτελεσματικώ-
τερον νὰ ἐπιδιώκωνται. Ἡ περισυλλογὴ τοῦ πρώτου
ὕλικου, πού εἶναι τόσον ἀπαραίτητος διὰ τὴν ἐπι-
στημονικὴν μελέτην τῆς νεοελληνικῆς, ἀπὸ κανένα
ἄλλον δὲν δύναται νὰ γίνῃ καλύτερα παρὰ ἀπὸ τὸν
Σύλλον, ἀρκεῖ ἐννοεῖται νὰ γίνεσθαι ὅπως πρέπει,
καὶ νὰ ἀναλάβουν ἄνθρωποι πού νὰ νοιώθουν λιγάκι
ἀπὸ γλωσσολογίαν καὶ ἀπὸ τέτοια πράγματα· θὰ
ἤθελα ἀκόμη νὰ δοθῇ περισσότερα προσοχὴ καὶ εἰς
τὰ «Δημόσια ἀναγνώσματα» τοῦ συλλόγου διότι
αὐτὰ, κατὰ μεγάλην πλειονότητα δυστυχῶς, ἔχουν
καταντήσῃ εἰς στόματα ἀνθρωπαρίων, οὔτε ἔχόντων
οὔτε δυναμένων νὰ εἴπουν δύο πράγματα ἢ μισὴν
ιδέαν. Ἄς κοιτάξουν ὀλίγον τί γίνεται εἰς τὸν
«Παρασπόν» καὶ πόσον σέβονται ἐκεῖ οἱ ἄνθρωποι τὸν
ἐαυτὸν τους καὶ τοὺς ἄλλους. Εἰς τοὺς τοιούτους ἀ-
γορητὰς, πού ὑπονοοῦμεν, πρέπει νὰ τοὺς δώσουν νὰ
καταλάβουν, ἂν δὲν τὸ κατωρθώσουν μόνον των,
ὅτι δὲν εἶναι τὸ βῆμα τοῦ Συλλόγου ἡ εὐκολώτερη
ῥεκλάμα.

Ι. ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ.

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Εἶναι γνωστὸ τὸ γούστο πού ἔχουν οἱ περισσότε-
ροι διὰ νὰ κάμνουν συλλογὰς διαφόρων ἀντικειμένων.
Τὸ γούστο αὐτὸ, περιττὸ νὰ τὸ ποῦμε, δὲν εἶναι
ὅπως διόλου ἀνέξοδον· ἀπ’ ἐναντίας πολλάκις ὑπο-
βάλλει εἰς δυσυπέροχλητα ἔξοδα καὶ κόπους. Καὶ
ὅμως οἱ συλλογεῖς δὲν ἀπελπιζονται. Ἐξακολουθοῦν
καὶ οἱ περισσώτεροι μὲ τὴν ἀπελπιστικὴν συναίσθη-
σιν ὅτι, καὶ διπλὴν ζωὴν ἀνθρώπου ἂν εἶχον, δὲν
θὰ εἰμποροῦσαν πάλιν νὰ φέρουν εἰς πέρας τὸ ἔργον
πὺρ ἀνέλαβον.

Τί ἀπελπίσι!

Εὐγλωττότατα μετέφρασεν αὐτὴν τὴν ἀπελπι-
σίαν ἓνας ἐρασιτέχνης... μέθυος, ἐνῶ κυλοῦτε κάτω
ἀπὸ ἓνα τραπέζι τοῦ καπηλιοῦ: «Ἐνὰ μόνον μὲ